

Переклала з англійської *Ольга Захарченко*

Перекладено за виданням:
Dark Music by David Lagercrantz

Obscuritas © David Lagercrantz, first published by Norstedts, Sweden, in 2021.
Published by agreement with Norstedts Agency.

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі в будь-який спосіб без попереднього письмового дозволу видавця, а також поширювати у зшитому чи оправленому вигляді, окрім як у тому, в якому вона опублікована, причому на субагента поширюються дані умови.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

Лагеркранц Д.

Л14 Темна музика / Давід Лагеркранц ; Пер. з англ. О. Захарченко. — К. : Видавнича група КМ-Букс, 2024. — 368 с.

ISBN 978-966-948-807-7

В іммігрантському районі Стокгольма жорстоко вбито футбольного суддю Джамала Кабіра, біженця з контрольованого талібами Афганістану. Залучені до розслідування злочину — відомий професор психології Ганс Рекке, неймовірно прискіпливий до деталей, та дільничний офіцер поліції Мікаела Варгас, норавлива, проте досить кмітлива та справедлива дівчина, — знаходять підозрілі факти з минулого судді, що кардинально змінюють вектор розслідування. Виявилось, що цей чоловік не лише любив футбол, а й боготворив музику, мріяв стати всесвітньовідомим диригентом. Проте, зрозумівши, що не має для цього достатньо таланту, озлобився на цілий світ...

УДК 821.113.6/82-312.4

© David Lagercrantz, 2021

© Захарченко О., переклад, 2023

© ТОВ «Видавнича група КМ-Букс», 2024

ISBN 978-966-948-807-7

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

19 липня 2003 року

Помічник комісара — ідіот.

А вся ця затія — дурня собача.

Старший інспектор Франссон щось довго й роздратовано розтовкмачував, проте Мікаела Варгас вже не могла цього чути. У машині було страшенно душно, а за вікном тяглися розкішні особняки Дюрсхольма^{*}.

— Ми, часом, не проїхали? — запитала вона.

— Заспокойтесь, паняночко — просто це не те місце, куди я зазвичай навітуюсь, — сказав Франссон, обмахуючись долоною.

Вони проїхали далі в бік моря і зупинилися біля високих воріт з камерою спостереження та домофоном. Франссон перемовився з кимось кількома словами, ворота відчинились, вони вїхали у великий двір і рушили повз фонтан аж до шикарного особняка з каменю кольору вохри. Великі вікна й фасад будівлі з колонадою виходили на море.

Мікаела рознервувалася ще більше. Вона була простим дільничним копом, але цього літа брала участь у розслідуванні вбивства, бо трохи знала підозрюваного в нападі Джузеппе Косту. Загалом вона здебільшого була на побігеньках і робила загальні перевірки. Втім, їй дозволили разом з усіма піти сьогодні до професора Рекке, який міг допомогти в розслідуванні — принаймні так сказав помічник комісара.

* Найпрестижніший і найбагатший район Стокгольма. (Тут і далі прим. пер.)

До будинку вели білі кам'яні сходи, а на верхній терасі стояла жінка в білих бавовняних штаних і блакитній блузці, що майоріла на вітрі.

— Гадаю, це його дружина, — сказав Франссон.

Жінка скидалася на кінозірку. Мікаела вилізла з машини, мокра від поту й преспаскудно почуваючись, і розрівняним гравієм пішла до будинку.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

==
НА ЧОТИРИ ДНІ РАНІШЕ

Зазвичай Мікаела приходила на роботу дещо раніше. Але того ранку, за чотири дні до візиту у великий кам'яний будинок, вона сиділа на кухні й снідала, хоча вже перевалило за дев'яту. Задзвонив телефон. Це був Йонас Беєр.

— Маємо зустрітися з помічником комісара, — сказав він.

Навіщо, він не сказав. Але було зрозуміло, що йти треба. Вона підійшла до дзеркала в передпокої і натягла завеликий світшот — він вільно сидів на ній, майже теліпався. «У тебе такий вигляд, наче хочеш сховатись», — сказав би її брат Лукас. Проте вона вважала, що їй так пасує. Вона причесала волосся, а чубчика виклала так, щоб він приховував очі, і попрямувала в тунельбан^{*}.

Це було 15 липня 2003 року. Мікаелі заледве виповнилося двадцять шість. Людей у тунельбані було небагато. Вона швидко знайшла затишне вільне місце, й незабаром поринула в думки.

Не дивина, що цією справою зацікавилася вище керівництво. Саме вбивство могло бути вибухом божевілья, насильям, здійсненим у стані алкогольного сп'яніння. Але там були й інші складові, які пояснювали таку прискіпливу увагу до розслідування. Загиблий — Джамал Кабір — був футбольним суддею і біженцем з контрольованого талібами Афганістану. Його забили до смерті каменем після юніорського футбольного матчу на стадіоні «Грімста ІІІ». Певна річ, Фалькегрен захотів під-
прягтися до цієї справи.

* Шведське метро.

Мікаела вийшла на станції Сольна-Сентрум і рушила до поліцейського відділку на Сундбюбергсвеген, вирішивши, що саме сьогодні візьме слово й пояснить, що, на її думку, було не так із цим розслідуванням.

Мартін Фалькегрен був наймолодшим помічником комісара поліції у країні; він сповідував прогресивні погляди і прагнув йти в ногу з усім новим. Подейкували, що він носив свої ідеї, немов медалі на грудях, що, на його думку, було казане недобрими язиками. Але він пишався своєю відкритістю, і цього разу, вже вкотре, вирішив удатися до іншого підходу. Він ризикував нарватися на їхнє роздратування. Проте, як він сказав своїй дружині, це була краща лекція з усіх ним чутих. Це точно варто було спробувати.

Він поставив кілька додаткових стільців і пляшки з мінеральною водою «Рамльоза», а також дві тарілки з лакрицею, яку його секретарка купила під час свого мінікрузу Фінляндією, і все прислухався до кроків у коридорі. Схоже, ніхто ще не йшов, і на якусь мить він уявив, що перед ним стоїть Карл Франссон. Він так і бачив його огрядне тіло й насмішкуватий погляд. Чесно кажучи, подумав Фалькегрен, його немає за що звинувачувати. Який же старший слідчий захоче, щоб начальство лізло в його розслідування.

Але цього разу були особливі обставини. Якийсь убивця, придурак, самозакоханий італієць морочив їм голову. Ганьба та й годі.

— Перепрошую, я перша прийшла?

Це була молода чилійка. Він не пам'ятав її імені, але згадав, що Франссон хотів, щоб її виключили з команди — казав, що вона з норовом.

— Ласкаво прошу. Здається, ми ще не мали нагоди познайомитись, — промовив помічник комісара, простягаючи руку.

Вона міцно потиснула її, а він зміряв дівчину поглядом з голови до ніг. Вона була невисока й коренаста, з густим хвилястим волоссям і довгим чубчиком, зачесаним на лоб. Великі

неспокійні очі тьмяно блищали. Було в ній щось таке, що одразу приваблювало, і водночас тримало на відстані. Йому схотілося трохи довше потримати її руку, але вираз її обличчя застерігав від цього, тож натомість він промимрив:

— Ви ж знайомі з Костом, так?

— Я знаю про нього, — уточнила вона. — Ми обоє з Хюсбю.

— Як би ви його описали?

— Він трохи шоумен. Часто співав у нас під вікнами. Коли вип'є, може бути дуже агресивним.

— Так, це очевидно. Але чому він бреше нам в очі?

— Я не знаю, чи він бреше, — відповіла вона, і йому це не сподобалось.

Думки про те, що в них сидить не той хлопець, не існувало в його світі ідей. Докази були залізобетонні, і підозрюваному вже збиралися висунути звинувачення. Заминка була за зізнанням. Але він не встиг їй цього сказати. Він почув, що коридором йдуть інші, і підвівся, щоб привітати колег.

— Чудова робота. Я вами пишаюсь, хлопці, — сказав він, і хоча це був не зовсім доречний мовний зворот, зважаючи на присутність чилійки, він не виправився.

Його спроба зобразити колегіальність теж не мала успіху, тож Фалькегрен зрештою сказав:

— Який безглуздий випадок. А все тому, що суддя не признав пенальті.

Зауваження прозвучало доволі прямолінійно, але це була просто зачіпка, затравка для початку розмови. Однак Франссон не оминув нагоди прочитати йому лекцію, наголосивши, що все було набагато складніше. Був чіткий мотив, пояснив він, який, можливо, не міг бути мотивом для нас із вами, але був таким для алкоголічного батька футболіста, який не здатний контролювати себе і живе тільки заради успіхів свого сина на полі.

— Так, так, авжеж, — сказав він. — Але, Боже ж ти мій... Я дивився запис матчу. Коста зовсім здурів, тоді як суддя... Забув його ім'я.

* Іммігрантський район Стокгольма у Швеції.

— Джамал Кабір.

— ...тоді як Джамал Кабір був уособленням спокою. До слова про моральні якості.

— Багато хто про це казав.

— А як він махав руками! Елегантно, правда? Так, ніби саме він керував матчем.

— Це правда, стиль доволі незвичайний, — піддакнув Франссон, після чого Мартін Фалькегрєн відвів од нього погляд, вирішивши перехопити ініціативу. Він сюди не теревенити прийшов.

Мікаела засовалась на стільці. Не сказати, щоб атмосфера була аж така невимушена, хоча Фалькегрєн з усіх сил намагався видаватися своїм у команді. Це була безнадійна ідея від самого початку. Він був інший, і не тільки тому, що весь час усміхався. На ньому був блискучий костюм і мокасини з китицями.

— То як справи з нашими доказами, Карле? — запитав він. — Я тут переговорив з...

Фалькегрєн глянув на Мікаелу. Та, схоже, не пам'ятав її імені або думками був деінде, бо незакінчене речення так і зависло, поки не втрутився Франссон і доповів про докази. Як завжди, коли він говорив, усе видавалося переконливим. Схоже, їм не вистачало лише остаточного рішення суду, і саме тому, мабуть, помічник комісара слухав у піввуха. Він пробурмотів:

— Абсолютно, і ніщо в доказах безпосередньо не послаблюється результатами спостережень у Р7.

— Та ні, я думаю, усе добре, — сказав Франссон, і Мікаела відірвала погляд від записника.

«Р7, — подумала вона. — Бісів Р7». Він потрапив їй до рук днів десять тому, і вона до пуття не розуміла, що то було. Скидалося на висновок про попередню експертизу, проведеної судовим психіатром перед основною. Вона читала його з якоюсь надією, але майже одразу розчарувалась. Висновок був такий: антисоціальний розлад особистості. Ймовірний

антисоціальний розлад особистості. Отже, виходило, що Коста був якимось психопатом. Вона в це не вірила.

— Точно, — сказав помічник комісара з новою гарячковістю в голосі. — Ось де слід шукати ключ до його особистості.

— Ну, так, можливо, — пробубнів Франссон і засовався на стільці.

— Але важливо змусити його зізнатись.

— Певна річ.

— І ви вже близько підійшли до цього?

— До певної міри.

— Ну, і я теж зіграв свою скромну роль у тій драмі, еге ж? — сказав Фалькегрєн, і якусь мить ніхто не озивався, хоча всі добре розуміли, що він має на увазі. Ніхто й не здивувався, коли він додав:

— Я попросив вас спробувати нову техніку допиту.

— Так, авжеж, і це була корисна підказка, — пробурмотів Франссон, намагаючись говорити так, щоб це прозвучало вдячно, але не надто захоплено.

Після Р7 Фалькегрєн запропонував припинити тиснути на Джузеппе Косту, натомість звернутися до його психологічної проникливості, що звучало дещо дивно. Проте Фалькегрєн гнув свою лінію.

— У нього захмарна самооцінка, і він вважає, що знає про футбол усе, — пояснив Фалькегрєн, і врешті вони згодилися спробувати. Одного разу, коли Коста, вихваляючись, розійшовся не на жарт, Франссон його й спровокував.

— Певна річ, враховуючи ваш величезний досвід, ви зможете розповісти, про що може думати людина, яка вчиняє щось таке безглузде, як забиває суддю на смерть, — звернувся він до Кости, а той, мало не підскачавши, заговорив з таким запалом і глибоким зануренням у пропонований образ, ніби опосередковано зізнався. Звісно, це був цікавий момент розслідування. Мікаела тільки тепер зрозуміла, що цей момент був предметом гордоців для Мартіна Фалькегрєна.

— Це відомий трюк. Існує славнозвісний приклад, — сказав він.